

Розділ I

Місяць кидав довгі тіні на стару кам'яну триповерхову вежу, яка, здавалося, втомлено й незадоволено дивилася донизу на розбиту й напівзруйновану стіну, що оточувала її. Кам'яницю було побудовано двісті років тому, ще до кровопролитних квітневих боїв 1501 року. А тепер настали мирні часи, і кам'яні фортеці вже не були потрібні; вони вже не могли слугувати домівкою серйозним людям. Його прапрадід жив у цій вежі, коли такі фортифікації були потрібні, і, думав Ніколас Вейленс, якщо був тверезим достатньо довгий час, щоб взагалі мати спроможність думати, ця вежа могла ще послужити йому та його нащадкам.

Над напіврозбитими стінами і старовинною вежею чатувала масивна сторожова брама. Там спав самотний вартовий, відкинувши руку з напівпорожнім міхом вина. На першому поверсі вежі на підлозі покотом лежали собаки й лицарі. Їхню іржаву зброю було звалено біля стіни й засипано брудним очеретом, що покривав дубову підлогу.

Такий був маєток Вейленса: бідний неокочирний старомодний замок, з якого глузувала вся Англія. Люди казали, що якби ці укріплення були так само міцні, як його вино, то Ніколас Вейленс міг би протистояти цілій країні. Однак на нього ніхто не нападав. Це не мало жодного сенсу. Багато років тому більшість земель забрали молоді, енергійні, але злиденні лицарі, які лише нещодавно сіли на коня. Залишилася тільки ця старовинна вежа, яку, на загальну думку, давно належало зруйнувати, а також кілька занепалих ферм, які годували сімейство Вейленсів.

У вікні горішнього поверху виднілося світло. Кімната там була холодною і вогкою, ця вогкість не зникала навіть спекотним літом. Щілини у стінах вкривав мох, а підлогою постійно бігали якісь жучки. Але в цій кімнаті перед дзеркалом сидів головний скарб цього замку.

Еліс Вейленс нахилилася ближче до дзеркала і почала фарбувати свої короткі бліді вії. Косметику привозили з Франції. Вона відкинулася на спинку стільця і стала критично розглядати відображення. Еліс ставилася до себе об'єктивно і знала, які має переваги і як їх використати якнайкраще.

Вона мала невеличке овальне личко з тонкими рисами, малий ротик, схожий на бутон троянди, і маленький прямий носик. Особливо гарними були її яскраво-сині мигдалевидні очі. Своє біляве волосся вона весь час промивала лимонним соком з оцтом. Покоївка Іла зав'язала на її лобі жовту стрічку й закріпила на волоссі накидку з тонким золотим обідком, зроблену з важкої парчі та оздоблену широкою смужкою помаранчевого оксамиту.

Еліс розтулила рот і ще раз подивилася на свої зуби. Вони були криві, довгі й псували її зовнішність. З віком вона навчилася ховати їх, усміхатися, не розтуляючи губів, розмовляти тихо, трохи нахилиючи голову вперед. Такий жест ішов їй на користь, інтригуючи чоловіків. Ті уявляли, що вона не усвідомлює власної краси, і фантазували, як розкриють усі радощі життя цієї сором'язливій квіточці.

Дівчина підвелася і розправила сукню. Вона була такою худорлявою, що на сукні не позначалися ні виступи стегон, ні талія, а лише трішечки її маленькі груди. Еліс подобалося власне тіло. Вона вважала, що воно більш охайне й чепурне, ніж в інших жінок.

Розкішний одяг здавався зовсім недоречним у цій брудній кімнаті. Під сукню вона вдягнула полотняну сорочку, тонку, наче з батисту. Сама сукня з глибоким прямокутним вирізом була дуже пишною, з тої самої парчі, що й накидка на голові, і дуже щільно облягала її худеньке тіло. Спідниця

спадала донизу широкими складками. Поділ і широкі рукава сукні були оторочені білим кролячим хутром. Талію стягував синій шкіряний пасок, прикрашений гранатами, смарагдами й рубінами. Еліс продовжувала вивчати свою зовнішність, а тим часом Іла надягала на плечі господині парчеву накидку, підбиту кролячим хутром.

— Міледі, вам не слід їхати до нього. Не тоді, як ви...

— Збираюся вийти заміж за іншого? — запитала Еліс, застібаючи важку накидку.

Вона покрутилася перед дзеркалом і була задоволена результатом. Поєднання помаранчевого й синього впадало в очі. Вона ніде не залишилася б непоміченою у цьому вбранні.

— А який стосунок моє заміжжя має до того, що я роблю зараз?

— Ви ж знаєте, що це гріх. Ви не повинні зустрічатися з іншим чоловіком.

Еліс пирхнула, підправляючи складки важкої накидки.

— Ти хочеш, щоб я поїхала на побачення до нареченого? До якого Едмунда? — запитала вона з сарказмом.

Іла не встигла відповісти, бо Еліс продовжила:

— Ти можеш не супроводжувати мене. Я знаю дорогу, а для того, що ми з Гевіном робимо, нам не потрібні помічники.

Іла вже так довго була покоївкою в Еліс, що її не шокували ці слова. Еліс робила все, що заманеться і коли заманеться.

— Ні, я вас супроводжуватиму, хоча б для того, щоб переконатися, що з вами все гаразд.

Як і завжди, Еліс не звернула жодної уваги на старшу жінку. Вона витягла свічку з товстого металевого підсвічника біля свого ліжка і підійшла до важких дубових дверей, оббитих залізом.

— А зараз — тихо, — кинула вона через плече, відчиняючи двері на добре змащених шарнірах.

Дівчина підбрала поділ довгої парчевої сукні й перекинула його через плече, думаючи про те, що за кілька коротких тижнів залишить цю старезну вежу й житиме у справж-

ньому будинку — у маєтку Четворт, будівлі з каменю і з дерева, яку надійно охороняють високі стіни.

— Тихо! — наказала вона Ілі, притиснувшись разом із покоївкою до вогкої і темної стіни на сходах.

Один із вартових її батька пройшов повз підніжжя сходів, підтягнув штани й повернувся на свій солом'яний матрац. Еліс швидко задула свічку, сподіваючись, що вартовий не почує зойку Іли, коли та раптово опинилася у непроглядній пільмі.

— Вперед! — прошепотіла Еліс, не маючи ані часу, ані бажання вислуховувати протести Іли.

Нічне повітря було чистим і холодним. Як Еліс і сподівалася, на неї та на її служницю вже чекали двоє коней. Еліс усміхнулася, скочивши в сідло темного огира. Вона пізніше якось винагородить кучера, який так добре дбає про інтереси своєї господині.

— Міледі! — заголосила Іла.

Однак Еліс не обернулася, знаючи, що Іла настільки гладка, що не зможе без сторонньої допомоги сісти на коня. Еліс не збиралася втрачати дорогоцінний час, допомагаючи старій докучливій жінці, — не тоді, коли Гевін чекав на неї.

Хвіртку в стіні залишили для неї відчиненою. Раніше пройшов дощ, земля була вогкою, і в повітрі вже відчувалося наближення весни. А весна віщувала надію — і пристрасть.

Переконавшись, що цокіт копит ніхто вже не почує, Еліс нахилилася до гриви коня і прошепотіла:

— А зараз вперед, мій чорний дияволе. Віднеси мене до коханого.

Кінь заіржав, показуючи, що зрозумів господиню, і розширив мах своїх довгих передніх ніг. Він знав дорогу й помчав із приголомшливою швидкістю.

Еліс мотнула головою, підставивши обличчя вітру й цілком довірившись сильній чудовій тварині. Гевін. Гевін. Гевін. Здавалося, копита коня вицокували це ім'я на твердій землі. М'язисте тіло огира, яке вона стискала своїми ногами, багато в чому скидалося на Гевіна. Його сильні руки на її

тілі, його м'язи, що змушували слабнути від бажання. Вона уявила обличчя коханого, осяяне місяцем, його очі, блиск яких бачила навіть найтемнішої ночі.

— Обережно, обережно, миленький, — прошепотіла Еліс і натягнула віжки.

Тепер, коли наближалася до заповітного місця, вона згадала те, про що так старанно намагалася забути. Гевін уже, мабуть, дізнався про її майбутній шлюб і гнівається на неї.

Вона підставила вітру обличчя і швидко закліпала очима, аж поки на них не почали набігати сльози. Сльози мають їй допомогти. Гевін завжди ненавидів рюмсання, тож останні два роки вона дуже обережно користувалася цією зброєю. Починала плакати лише тоді, коли справді відчайдушно чогось бажала, отож сльози не втратили своєї сили.

Еліс зітхнула. Чому вона не може щиро розмовляти про все з Гевіном? Чому чоловіки завжди вимагають, щоб з ними поводитися так обережно? Якщо він кохає її, то мав би схвалювати все, що вона робить, навіть якщо це йому не подобається. Але такі сподівання були марні, дівчина усвідомлювала це. Якби вона розповіла Гевіну правду, то втратила б його. А де б тоді змогла знайти іншого коханця?

Згадка про його тіло, м'язисте й вимогливе, змусила її стиснути ногами боки коня. Ну так, вона вдасться до сліз, ба до будь-яких інших хитрощів, аби втримати коло себе Гевіна Монтгомері, славетного лицаря, незрівнянного воїна... який належить їй, лише їй!

Зненацька дівчина знову ніби почула набридливий запитання Ілі. Якщо Еліс кохає Гевіна, навіщо вона заручилася з Едмундом Четворттом, людиною, чия шкіра схожа за кольором на риб'ячий живіт, з жирними руками і бридкими маленькими вустами, що створюють майже правильне коло?

А тому, що Едмунд граф. У нього повно земель в Англії, є маєтки в Ірландії, Велсі, Шотландії, а також, як кажуть, навіть у Франції. Зараз Еліс були ще не відомі точні розміри його статків, але вона обов'язково дізнається. О, безперечно,

дізнається, коли стане його дружиною. Розум Едмунда був так само слабкий, як його тіло, і вона дуже швидко зможе керувати не лише ним самим, а й його статками. Дівчина дозволить йому розважатися з кількома шльондрами, а сама прибере до рук маєтки, і тоді вже ніхто не втручатиметься в її життя з якимись вимогами та наказами.

Еліс пристрасно кохала Гевіна, але це не затьмарювало здорового глузду. Хто такий Гевін Монтгомері? Звичайний вельможа — не багатий і не бідний. Блискучий воїн, сильний чоловік, красивий, але він не годен рівнятися з Едмундом за своїми статками. Яким могло бути її подружнє життя з Гевіном? Їхні ночі були б сповнені жагучою пристрасністю, однак Еліс розуміла, що жодна жінка не зможе керувати Гевіном. Після одруження він очікував би, що дружина залишатиметься вдома й виконуватиме жіночу роботу. Ні, жодна жінка ніколи не зможе керувати Гевіном Монтгомері. Він був би настільки ж вимогливим чоловіком, наскільки був вимогливим коханцем. Вона пришпорила коня. Їй потрібне все разом — багатство і статус Едмунда та пристрасність Гевіна. Еліс усмінулася, поправивши одну з золотих застібок на плечі, які тримали її яскраву накидку. Гевін кохає її — цього Еліс була цілковито певна — а вона не хоче втратити його кохання. Це неможливо! Та й яка жінка може зрівнятися з нею красою?

Еліс почала швидко, швидко кліпати очима. Він побачить ці кілька сльозинок і зрозуміє, що її *примушують* вийти заміж за Едмунда. Так, якщо бути обережною, їй вдасться втримати їх обох: Гевіна заради пристрасних ночей, а Едмунда для керування статками вдень.

* * *

Гевін мовчки чекав на неї, лише жовна сіпалися на обличчі. Його щелепи, освітлені місяцем, скидалися на вістря ножа. Губи стиснулися в пряму лінію, сірі очі потемнішали від гніву, набули майже того самого кольору, що й волосся, яке хвилями спадало на комір вовняного камзола.

Лише довгі роки напружених тренувань дозволяли йому тримати себе в руках, тоді як усередині все вирувало. Цього ранку Гевін почув, що його кохана збирається вийти заміж, спати з іншим чоловіком, народити йому дітей. Першим порухом його душі було поїхати до Вейленсів і вимагати, щоб Еліс заперечила ці чутки. Однак його втримала гордість. Вони кілька тижнів тому домовилися про цю зустріч, отож він змусив себе дочекатися, пригорнути її до себе й почути від неї, з її солодких вуст те, що прагнув. Еліс одружиться лише з ним. Тут не могло бути жодного сумніву.

Він вдивлявся в п'ятьмю ночі, намагаючись почути стукіт копит, проте навколо панувала абсолютна тиша. Якийсь пес вискочив з гушавини і тривожно втупився в мовчазного, нерухомого чоловіка. Ніч навіяла спогади про його перше побачення з Еліс на цій галявині, надійно захищеній від вітру. Вдень можна було проїхати повз неї, нічого не помітивши, але нічні тіні перетворювали її на чорну оксамитову скриньку, що могла вмістити лише одну дорогоцінність.

Гевін познайомився з Еліс на весіллі однієї з її сестер. Хоча сімейства Монтгомері та Вейленсів були сусідами, вони мало спілкувалися між собою. Батько Еліс був зятим п'яницею. Йому байдуже було до статків. Він жив так само бідно, як його кріпаки, і змушував животіти в бідності свою дружину та п'ятьох дочок. Оскільки три брати Гевіна відмовилися поїхати на весілля, чоловік зробив це з чистого почуття обов'язку, як представник своєї родини.

І от посеред цього бруду й запустіння Гевін раптом побачив Еліс — його прекрасну невинну Еліс. Він спершу не міг повірити, що вона належить до тої самої родини, що і її гладкі, некрасиві сестри. Дівчина була краще одягнена, манери її були витонченими й делікатними, а краса...

Він сидів і витріщався на неї, та й не лише він один. Вона була чудова: біляве волосся, блакитні очі, маленький ротик, який він прагнув побачити усміхненим. Ще до того, як заговорив з нею, Гевін уже безтямно закохався. Пізніше він бру-

тально пробився через натовп чоловіків і сів поруч із нею. Його неввічливість, здавалося, шокувала Еліс, та опустила очі, а її ніжний голос остаточно зачарував його. Вона була такою несміливою, такою стриманою, що ледь силувала себе відповідати на його запитання. Еліс уособлювала все, про що він міг лише мріяти: цнотливість і жіночність водночас.

Цього вечора він попрохав її одружитися з ним. Вона здивовано глянула на нього, її очі блиснули, як сапфіри в темряві. Потім опустила голову і щось пробурмотіла про те, що слід запитати дозволу в батька.

Наступного дня Гевін розшукав п'яничку й попрохав у нього руки Еліс, але той щось забелькотів про те, що її мати аж ніяк не зможе обійтися без неї. Батько весь час якось дивно затаївся, так що складалося враження, ніби він завчив цю промову напам'ять. І як би Гевін не вмовляв його, проте Вейленс не змінив свого рішення.

Гевін поїхав звідти, відчуваючи презирство до п'яниці, розлючений тим, що не отримав жінку, яку так бажав. Він відїхав зовсім недалеко, аж раптом побачив її. Дівчина їхала з непокритою головою, і сонце грало в її волоссі. Синій оксамит сукні підкреслював блакить очей. Вона нетерпляче запитала його, що відповів батько. Гевін розлючено переповів їй і раптом побачив сльози. Еліс намагалася приховати їх, але він бачив і розумів її стан. Гевін миттю зіскочив з коня і підхопив Еліс, допомагаючи їй спуститися з коня. Він не пам'ятав, як усе трапилося. Почав заспокоювати її, а наступної миті вони вже опинилися в цьому секретному місці, скинувши одяг у розпалі пристрасті. Потім чоловік не знав, що робити: вибачитися чи радіти. Прекрасна Еліс не була кріпачкою, з якою можна було покачатися в сідні. Дівчина належала до благородних дам і колись стане його дружиною. Вона була незаймана. Він переконався в цьому, побачивши кілька крапель крові на витончених стегнах.

Вже два роки! Два роки минуло з того часу. Якби він не проводив більшу частину цього часу в Шотландії, патрулю-